No. 23. | 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 19 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodaankondigingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct. behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Gelezen de aanschrijving van Zijne Excellentie den Heere Staatsraad Gouverneur dezer Provincie, van den 7. dezer maand;

Brengen bij deze ter kennis van de belanghebbenden, dat van heden af, gedurende vier weken, des Zondags uitgezonderd, ter inzage van een ieder ten Raadhuize alhier wordt nedergelegd:

1°. Eene beschrijving der grenzen van 's Rijks militaire gronden in en rond deze vesting;

2°. Twee teekeningen, op welke die grenzen zijn aangewezen, en

3°. Vier ontwerpen van proces-verbalen, houdende bepalingen, betrekkelijk die grenzen.

Wordende een ieder die eenige bezwaren tegen bepaalde limietscheiding mogt te maken hebben, uitgenoodigd, die bezwaren binnen de opgemelde termijn schriftelijk bij Burgemeester en Wethouders in te brengen, en die te staven door zoodanige bewijzen of bescheiden, welke zouden kunnen strekken, om de al of niet gegrondheid van zoodanige bezwaren te onderzoeken en te beoordeelen.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 14. Februarij 1845.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME,
Ter ordonnantie van Hun Edel Achtbare,
S. VAN DER SWALME.

NIEUWSTIJDINGEN.

CHINA.

— In de *Singapore Free-Press* van den 7. November leest men, dat de keizer van China is overleden. Hij had den ouderdom van 60 à 70 jaren bereikt en 24 jaren geregeerd. Zijn opvolger minderjarig zijnde, zou er een regentschap worden benoemd.

DUITSCHLAND.

KÖNIGS MUSTERHAUSEN, den 4. Februarij. In het dorp Neuendorf, niet ver van deze stad, is een afschuwelijk feit gepleegd. De molenaar op gemelde plaats had eene betaling van 800 daalders ontvangen; terwijl hij in zijn vertrek bezig was met dit geld na te tellen, trad de schout van de plaats aldaar binnen, om hem over zaken te spreken. Hij gaf zijne verwondering te kennen, van den molenaar in het bezit van zulk eene som te zien, en deze gaf zonder eenigen erg ten antwoord, dat hij voornemens was, het den volgenden dag naar Berlijn te brengen, om het in de bank of wel in den handel te plaatsen. Des avonds begaf den molenaar zich naar zijnen molen, waar hij den gantschen nacht bleef werken. Toen hij des morgens naar zijn huis terugkeerde, vond hij eenige plekken bloeds daarvoor. *Zyne vrouw, zyne vier kinderen, syn knecht en zyne meid,"* lagen binnen alle zeven vermoord. Het geld was weggeroofd, en bij het lijk van de molenaars vrouw lag de hond van den schout. Het geregt heeft dadelijk zijn onderzoek begonnen, en zoo men verneemt zou de schuldige alreeds bekend hebben.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 13. Februarij. De lijst der ongelukken door de overvloedige menigte sneeuw in ons land veroorzaakt, is nog niet ten einde. Den 7. dezer is in het departement der Aveyron, een overgroote sneeuwklomp van eenen berg komen rollen op vier huizen van het dorp La Molière, welker inwoners onder de puinen werden begraven. Men heeft ongehoorde moeiten aangewend, om de sneeuw spoedig weg te ruimen en die ongelukkigen te redden; maar, helaas! alle die menschen, ten getale van zeven-en-dertig, waren versmacht of verpletterd, en men heeft slechts een huisvader, eene zwangere vrouw en drie kinderen levend kunnen opdelven en aan het levenslicht terug geven.

— Zekere *Brederek*, die aan den schouwburg verbonden is, heeft zich als brandstichter van het voormalig Operahuis aangegeven. Hij zegt een brandenden fakkel in de oude kleederkamer te hebben geworpen, toen de voorstelling was afgeloopen. Hij zou tevens een moord erkend hebben, welken hij voor eenige jaren heeft begaan, door een kanonnier van eene brug in het water te werpen. Men weet, dat het Operahuis den 19. Aug. 1843 is afgebrand.

— Van de 297 personen, Zaturdag ll. in een paar *tapis francs* van de boulevard du Temple gevangen genomen, zijn slechts een honderdtal nog in gijzeling, terwijl de andere zijn ontslagen.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 13. Februarij. Heden is door de Heer *C. J. van Oostveen*, stemgeregtigd burger alhier, *de eerste petitie* uit *'sGravenhage* aan de Tweede Kamer toegezonden; het is te hopen, dat het voorbeeld van dien heer algemeene navolging in de residentie mogt vinden.

ARNHEM, den 15. Februarij. Het adres uit Winterswijk, waarvan wij reeds vroeger melding gemaakt hebben, is *thans*, door *honderd twee en veertig* voorname grondbezitters onderteekend, aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingezonden, niettegenstaande de geconstitueerde magten aldaar — naar men zegt — daartegen bijzonder ijverden, en den ingezetenen het onderteekenen van zoodanig stuk met nadruk ontrieden, verzekerende dat het nadeelig zoude zijn voor de plaats. . . . .

— Voorts vernemen wij, dat het *eenigste* adres, tot heden toe, uit Noord-Holland aan de Tweede Kamer, tot herziening der grondwet ingezonden, onderteekend was door den heer *S. A. de Moraaz*, notaris te Alkmaar.

— Nog is een adres, mede ter bevordering der grondwets-herziening, door den heer en mr. *C. P. E. Robidé van der Aa*, lid van de arrondissements-regtbank te Arnhem en schoolopziener in het eerste district van Gelderland aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingediend. *(Arnh. C.)*

DORDRECHT, den 12. Februarij. Gisteren is van hier een *tweede* adres, geteekend door 78 welgezeten burgers, aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal verzonden.

GRONINGEN, den 13. Februarij. Men verneemt, dat er ook uit de gemeente Uskwerd een door de notabelste ingezetenen onderteekend adres tot goedkeuring en ondersteuning van het door de heeren *Thorbecke c. s.* voorgesteld en aan de Tweede Kamer ingezonden ontwerp van grondwets-herziening aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal is verzonden.

'sHERTOGENBOSCH, den 11. Februarij. Uit Loon-op-Zand schrijft men ons in dato 8. dezer:

Gisteren verspreidde zich alhier het gerucht, dat de heer *C. B.*, ontvanger der directe belastingen en accijnsen, weg was, en wel zonder eenige orde op zijne zaken gesteld, noch voor eene afwezigheid verlof bekomen te hebben. Dat gerucht verwezentlijkte zich, helaas! heden. Ter requisitie van den heer controleur *Pollet*, zijn door het kantongeregt van Waalwijk, tot laat in den nacht, de nog weinig overgebleven roerende goederen te Sprang, alwaar *B.* woonachtig was, verzegeld, als ook op den Kaatsheuvel, gemeente Loon-op-zand, zijn kantoor.

Hoe groot het deficit is, weet men voor als nog niet.

— In den jongst verloopen nacht heeft er weder een diefstal ter dezer stede plaats gehad; boosdoeners hebben bij den brander *J. van de Griendt* het kantoor bestolen en uit hetzelve ƒ 180 ontvreemd; naar men verneemt, zouden er zich nog ƒ 3000 aan contanten bevonden hebben, welke door de dieven niet zijn gevonden.

— De Arrondissements-Regtbank te Amsterdam heeft, den 13. dezer, uitspraak gedaan in de zaak van het Openbaar Ministerie, tegen *P. Cléban*, hem schuldig verklaard aan het wanbedrijf van laster, en veroordeeld tot drie maanden gevangenis en eene boete van ƒ 100 met ontzegging der regten in art. 42 van het Strafwetboek vermeld, gedurende den tijd van 5 jaren, en zulks krachtens art. 376 van het Strafwetboek; zijnde art. 222. van dat Wetboek, betrekkelijk de beleediging door woorden aan eenen magistraatspersoon, wegens de uitoefening zijner functien aangedaan, ten deze verklaard van geene toepassing te zijn.

MIDDELBURG, den 17. Februarij. Bij besluit van den 11. dezer heeft Z. M. tot leden bij de volgende kamers van koophandel en fabrijken benoemd:

Te Middelburg, de heeren *D. L. Louisson*, *B. Bomme*, *G. J. Sprenger*, bij continuatie, en *A. H. G. Fokker*, in plaats van *N. H. Voorzee de Vries*, overleden.

Te Vlissingen, de heeren *P. G. de Koster*, *R. J. Waltman* en *J. W. Dobbelaere*, bij continuatie.

VERE, den 15. Februarij. Tot ons leedwezen vernemen wij, dat de ambulante recherche te water, zoo als dezelve thans is bestaande, met den 1. Mei dezes jaars staat opgeheven te worden.

Wij hadden, sedert een reeks van jaren, daarvan twee vaartuigen alhier gestationeerd, zagen daardoor *acht* huisgezinnen in ons midden gevestigd, te zamen een 45tal zielen uitmakende, en bezaten mitsdien het voorregt, door het bestaan van die, in onze zoo zorgvolle toestand eenige lafenis te genieten.

Ter naauwernood mogen wij ons verheugen en ons dankbaar gevoelen, over het herkrijgen van garnizoen, of de boven bedoelde suppressie drukt ons weder diep ter neder, doordien toch dezelve recherche te water, met het alhier gevestigde loodswezen, als de voornaamste nog aanwezig zijnde hulpbronnen, ter ondersteuning en instandhouding van onze in bestaansmiddelen zoo lijdende ingezetenen verstrekte, bij al den achteruitgang, welke ons in de laatste jaren beschoren was.

Ingezonden Stukken.

Gulde woorden uit den derden Staatkundigen Brief.

De derde *Staatkundige Brief* is gevallen; ieder, die niet *willens* blind is, werpt thans dit leugenachtig geschrift met smaad der zijde, en het is der verachting of der vergetelheid gewijd.

Wij hebben medelijden met zulk eenen diepen val; wij bejammeren het lot der menschen wier *eerlyk* (?) en *opregt* (?) gemoed met *treurigheid verould was*, die zich *de stem uit den gorgel voelden persen*, wier *boezem gloeide van verontwaardiging*, en, die daarom met *zwakke* (?) *krachten maar vurige liefde* het volk hebben gewaarschuwd; die, met aandoenlijke onschuld, sprookjes uit hunne lieve onnoozele kinderjaren — die zij zoo menigmaal aan vrienden en betrekkingen verhaald hebben — ook hier ter leering hebben aangehaald; die zich met zoo veel schrik (?) de komst der Franschen in 95 herinneren, die zoo heldhaftig voor het heil (?) van ORANJE ijveren, omdat zij waarschijnlijk altijd (?) aan ons Doorluchtig Stamhuis gehouw en getrouw zijn gebleven, ... en die nu, door een eenvoudigen *Brief van Antwoord*, hunne glorie zien bezwalken, als betrapte leugenaars geheel ontmaskerd van het tooneel moeten wijken, » *Comme des renards qu'une poule aurait pris.*"

O! wij bejammeren zulk een deerniswaardig lot, en daarom willen wij ten minste eenige regels van het merkwaardig pleidooi der aristocratie aan de vergetelheid ontrukken, en ze hier met groote letters ter neder schrijven, opdat ieder Nederlander ze diep in zijn hart prenten moge! — Men vindt deze woorden bl. 37 der St. Br., beginnende bij de laatste regel en vervolgens bl. 38.

« Ware de verandering der grondwet eene waarachtig gevoelde volksbehoefte, het verlangen daarna, gij moogt mij gelooven, zou zich anders geuit hebben, dan in twee of drie dagbladen of door de trompet van Mr. DIRK DONKER CURTIUS. Ik hecht niet aan petitien, in het algemeen, doch ik kan niet onopgemerkt laten, dat onder de honderde rekwesten, sedert de opening der zitting aan uwe vergadering aangeboden, tegen het tarief, tegen de wetten op den accijns, enz., er zich geen bevindt, waarbij gevraagd wordt, wat men u thans, als voldoening eener nationale behoefte, voorstelt met uwe goedkeuring te bekrachtigen."

Vele petitien uit alle oorden des lands beginnen thans deze opmerking te logenstraffen, doch zij verdient daarom niet minder ter harte te worden genomen, want men kan hieruit zien wat later de taal der regering zoude kunnen wezen. De schrijvers hebben zelve de kracht van hun argument gevoelt, zij hebben, waarschijnlijk uit ijdele glorie, de verzoeking om het neder te schrijven niet kunnen weerstaan, maar zij hebben om de gevolgtrekkingen, die zij voorzagen, te verzwakken en bij voorraad te wederleggen er bijgevoegd: » Wij hechten niet aan petitien in het algemeen, en verder: Dan wat hier ook van zij, de wetgever behoort, beter dan de menigte, te weten, wat voor deze heilzaam of verderfelijk is!"

Deze halve intrekking van woorden — geschikt om *thans* het aanbieden van petitien tegen te gaan, en *later in alle geval* eenen slag om den arm te houden, — verzwakt echter geenszins de kracht van het eenmaal geuitte argument, *wat zy geschreven hebben, dat hebben zy geschreven*, en nooit kunnen zij het uitwisschen: *Uit het ontbreken van petitien hebben zy willen bewyzen dat de verandering der grondwet geene waarachtig gevoelde volksbehoefte is.* Hoort het, gij volk van Nederland, gij *allen* die het wel meent met Koning en vaderland; hetgeen thans door de advocaten der regering gezegd is, zal u later door die regering *zelve* in de ooren worden gedonderd, en, wij zeggen het u met nadruk, de regering zal alsdan, ten minste schijnbaar, in haar regt zijn, *gy* gaaft haar de volmagt om alzoo te spreken. Indien honderde petitien niet uit uw midden opgaan tot den troon en tot de Staten-Generaal, dan zal men, met een *schyn van regt*, aan uwe gezindheden kunnen *voorgeven* te twijfelen! Geeft, wij bidden het u, der heerschende partij dit gevaarlijk wapen niet in handen, maar spreekt, spreekt eerbiedig doch krachtig en vastberaden, eer het te laat is.

Gij rijken en aanzienlijken in den lande, gij mannen der *oude* adel, gij patriciërs, die den jonkheerentitel tot nog toe versmaadt hebt, gij allen die men onder de voornamen in Nederland tellen kan, — (voor zoo ver gij niet *geheel* van ministeriele willekeur afhangt) volgt het voorbeeld u thans reeds door velen der *uwen* in Leyden en andere plaatsen gegeven; volgt den wenk dien wij u in den Staatkundigen Brief hebben doen opmerken, volgt den raad u in de Arabische Nachtvertellingen toegeroepen en luistert alleen naar de stem van uw geweten! — Vreest niet voor koninklijke ongenade; — onze vorst heet WILLEM VAN ORANJE, Hij kan zijnen doorluchtigen naam niet bezoedelen: Hij *mag* de geest zijner vaderen niet verzaken; Hij moet, vroeg of laat, *ware* van *valsche* vrienden onderscheiden; en mogt Hij thans door de goochelarijen zijner vleijers verblind zijn, mogt Hij thans door hen op eenen dwaalweg gebragt kunnen

worden . . . . , dan nog, roepen wij het u toe: Hebt moeds genoeg om opregt en getrouw te zijn! Gedenkt wat ieder uwer als mensch, als staatsburger, en ook als Christen doen moet. Uw pligt als staatsburgers roept u om voor 't algemeene heil te waken, en alle eigenbelang ter zijde te zetten om vorst en vaderland te dienen! — Uwe roeping als Christenen eischt van u dat gij uwe naasten zult lief hebben als u zelve, dat gij zult volmaakt zijn gelijk uwen Hemelschen Vader, dat gij derhalve het goede zult stichten overal en zooveel in uw vermogen is, dat gij de waarachtige verlichting zult bevorderen, en dat gij weduwen en weezen, armen en lijdenden zult verzorgen, verdedigen, troosten en verlossen . . . . en eindelijk uwe eer als menschen verbiedt u om te kruipen voor eene zich zelve opwerpende aristocratie, voor eene partij van list en kuiperij; die eer, die gij nooit moogt uit het oog verliezen, roept u om moedig het slavenjuk af te schudden, het hoofd fier op te heffen gelijk het vrije schepselen Gods betaamt, en alle weidsche titels en bedieningen, waarmede men uwe onafhankelijkheid van u koopen wil, met verachting van u af te stooten; die eer roept u om uwen Koning in zijne regten te handhaven; de Hemel weet hoe duur men Hem, de in het vorige jaar bewezene diensten doet betalen; . . . . hoe listig men op zijn edelmoedig en dankbaar hart weet te werken, hoe men Hem weet te beduiden dat het land verloren ware geweest zonder deze of die maatregel en hoe men op deze wijze een ondragelijke last van dankbaarheid, een vernederend juk op 's Konings schouderen weet te drukken. — Mannen der oude adel, grooten des lands, dit kunt dit moogt gij niet gedoogen; gij moet uwen Koning verlossen; wij zeggen het nogmaals, uwe eer vordert u daartoe op, gelijk zij u roept om het land, waarin gij geboren zijt, uit zijn gevallen toestand op te heffen, en aldus Neêrlands vrijheid en grootheid te waarborgen; om hen die u wezentlijk vertegenwoordigen, hen, die zich voor u in de bres stellen, moedig in den zwaren strijd voor regt en orde bij te staan; en om aan de grootste bestemming van den mensch hier op aarde te voldoen, door het rijk der waarheid te doen zegevieren.

En gij, nijvere mannen der middelklasse, gij aan wie het land voornamelijk zijne welvaart en zijne oude glorie te danken heeft, hebt eindelijk de moed om uwe gedachten luide te verkondigen; gij wordt ter zijde geschoven, uwe heilige regten als staatsburgers worden u meer en meer ontnomen; thans of nooit kunt gij die terug bekomen! Laat de vrees om eenige voordeelige klanten te verliezen u toch niet weerhouden om petitie-lijsten te teekenen of adhaesies in te zenden; — bedenkt wat erger nadeelen u te wachten staan, indien de huishouding van staat voortgaat op de tegenwoordige voet van verkwisting. Over eenige jaren zullen alsdan de schand-tooneelen van Maart 1844 vernieuwd worden. Wat zal uw lot wezen, wanneer de rijken hunne uitgaven inkrimpen? wanneer de toenemende armoede de ruwheid en zedeloosheid uwer onderhoorigen vreesselijk zal doen aangroeijen? Wanneer de belastingen zullen vermeerderen? Wanneer vele onafhankelijken veeligt hun ongelukkig vaderland, waarin zij miskend en gelasterd worden, voor eeuwig zullen vaarwel zeggen, om op vreemden bodem de avond van een moeitevol leven rustig door te brengen? Doch neen, wij willen ons niet alleen tot uw eigenbelang wenden; — wij weten dat Neêrlands opregte burgerman, in den trouwen boezem nog liefde voor zijnen Koning koestert, dat hij zijn vaderland bemint, en dat de godsdienst nooit geheel in zijn hart kan sterven! — Daarom roepen wij het u ter waarschuwing toe, DE VIJANDEN DER HERVORMING ZIJN VALSCHE VRIENDEN VAN ORANJE; zij zoeken den ondergang van Zijn Huis; zij zoeken eigen glorie; zij waren rond als booze geesten en zaaijen het kwade onder het huichelachtig mom der trouw!

Een der schrijvers van de beruchte Staatkundige Brieven behoorde waarschijnlijk onder het getal der mannen die in 1795 de Franschen hier deden komen. . . . . O zegt ons, verdient de taal van zoo iemand of van zijne vrienden vertrouwen? Gelooft ons, gij zoudt veel verliezen indien de woeste volkshoop eens weder, als in de vorige eeuw, aan 't muiten sloeg, — en dit kan eerder geschieden, indien men de kanker die aan 't hart van den staat knaagt niet geneest, indien men ongestoord voortgaat met het onmatig opleggen van belastingen, indien men nieuwbakken jonkheeren blijft bezoldigen met den spaarpenning der armen. . . . . O dan kan de blinde menigte eenmaal opstaan en wraak roepen over hare onderdrukkers, en waant gij dat gij dan, in hare dolle vaart uwe nederige woningen zal ontzien? of dat de raddraaijers van zooveel onheil u zullen beschermen omdat gij thans stil en gedwee zijt? — Die ijdele dwaling zij uit uwe ziel gebannen. — o, wij smeeken het u, neemt onze woorden ter harte: wanneer gij uwe woningen uitgeplunderd zaagt, uwe kinderen tot den bedelstaf gebragt, uw leven en dat der uwen bedreigd, wanneer gij uwen geliefden Koning die voor u zijn leven in de waagschaal heeft gesteld, aan wien gij trouw verschuldigd zijt, misschien miskend en bedreigd zaagt. . . . O dan zoudt gij vol ontzetting en nameloos berouw uitroepen; »Dat hadden wij kunnen voorkomen, maar wij waren bevreesd voor het verlies van een weinig geld!" De bijbelsche geschiedenis leert ons dat Esau het regt van zijne eerstgeboorte verkocht voor een schotel spijs. . . . Weest dien dwazen niet gelijk; het staatsburgerlijke regt, dat gij nu handhaven moet, en dat het geluk van u en van uwe kinderen, van uwen Koning en van uw land verzekeren zal, staat het niet af voor een oogenblikkelijk, betrekkelijk gering, voordeel; en vooral, wij roepen het ook u toe, bedenkt dat de godsdienst u leert het goede te doen, bedenkt dat ook gy arbeiden moet in den grooten wijngaard des Heeren, dat gij om geen tijdelijk belang uwen pligt moogt verzaken, dat gij uwen Koning moet helpen verdedigen tegen zijn valsche vrienden, dat gij de kuil, waarin men vorst en volk wil begraven, moet helpen toestoppen, dat zij hare slagtoffers kan verzwelgen, dat gij de muur die men tusschen Oranje en zijn trouw volk opregt moet helpen omhalen en vernietigen; — en vergeet nooit dat God de getrouwe dienstknecht mild beloont, al heeft hij ook slechts een uur gewerkt! — Bedenkt dat de schatten dezer wereld ijdelheid zijn, maar dat een goed geweten ons nooit kan ontnomen worden en met ons mede gaat tot voor den Troon des Almagtigen. — Hij, die pal staat te midden der verleidingen van heerschzucht en valsche glorie; hij die slechts naar de stem van zijnen God luistert, en moedig strijdt voor het goede, omdat hij sterk is door vertrouwen op den Oneindigen; hij die eigenbelang voorbij ziet en slechts haakt naar de eer die bij God is; hij is voor eeuwig rijk, want hij heeft zich eenen schat in den Hemel vergadert . . . .

Wij ontveinzen ons niet dat de aanmoediging om het groote werk te helpen bevorderen, honderd malen herhaald is; wij weten dat wij niets nieuws hebben gezegd, en dat wij als 't ware eene variatie op een oud thema hebben gemaakt; doch, hierover bekommeren wij ons niet, want men kan het nooit genoeg den volke toeroepen, dat zonder zijne medewerking de goede zaak valt; en thans vooral dient men hierop aan te dringen, nu de organen der regering in triomf hebben uitgeroepen: »De natie wil de hervorming niet!" — Het is eene uitdaging die men ons heeft toegezonden, wij nemen den handschoen met geestdrift op, en wij noodigen het gansche volk uit om die juichkreet der heerschzucht te logenstraffen, en, met het oog op God, luide te verkondigen: Wij willen de vrijheid, het heil van Vorst en volk, wij willen de val van 's Konings en 's volks vijanden, wij willen de hervorming!

EEN WOORD AAN DEN KONING.

Onder bovenstaande titel is dezer dagen bij den Boekhandelaar C. KRAAY, te Amsterdam, eene welgestelde brochure verschenen, waaruit wij onze lezers, in dit en een volgend nummer, een uittreksel zullen mededeelen.

KONING van NEDERLAND! Verlaat de zalen van uw paleis en zijt voor een oogenblik burger met ons. Er is geene meer koninklijke taak, dan met eigen hand de wonden van een getrouw volk te peilen. Kom in ons midden, en verneem door eigen aanschouwing, wie er klagen, hoe zij lijden, en wat zij van uwe liefde hopen, van uwe wijsheid vertrouwen.

Van het eene einde des rijks tot het andere, in de woning van den nijveren handwerksman zoowel als in die van den ambteloozen burger, bij geringeren en meer aanzienlijken, verneemt men zuchten en gemor over den druk van belastingen, welke de Natie dreigen te verpletteren. Die klagt, voor het minst, is zóó algemeen, dat de zeldzame uitzondering welligt alléén in de huizen der meest gegoeden wordt aangetroffen. Zij is daarbij zóó stellig, en in die mate de vrucht van elks dagelijksche ervaringen, dat geene drogredenen, hoe kunstig ook zamengeweven, of uit welken mond ook gevloeid, in staat zijn haar tot zwijgen te brengen. — En is die klagt, in 't eind, wel iets anders; dan het verlangen, dat eenmaal eene meer eenvoudige en zuinige Staatshuishouding, langs grondwettigen weg verkregen en duurzaam bevestigd, voor een deel althans den drukkenden last doe verminderen?

De Koophandel, weleer de milde levensbron van Neêrlands volksbestaan ligt schier geheel verdroogd. De ondernemende handelaar spant alle krachten in, om die bron op nieuw te doen vloeijen. Bij elke poging echter ziet hij zich bemoeijelijkt en belemmerd door allerlei knellende banden, het voorwerp zijner nijverheid omgeslagen. De wetten van zijn Land schijnen zijn bedrijf vijandig. De weinige vruchten van zijn zwoegen en arbeiden vallen bovendien ter prooi aan de Schatkist, tot welker dienstknecht de handel allengs verneederd is. Moedeloos trekt hij zich terug en klaagt. — Is die klagt, bij de laatste gevolgtrekking, iets anders, dan de wensch naar ruimeren invloed op de keuze van Vertegenwoordigers, die, met de behoefte des handels bekend, en toegerust met ijver, bekwaamheid en onafhankelijkheid, zijne belangen bij de wetgeving weten te handhaven?

De Landbouw deelt in de wederwaardigheden des Handels, in meer dan één opzigt. Zij, die in het zweet huns aanschijns hun' akker beploegen, en door zwaren arbeid het onderhoud voor het gezin trachten te winnen, zij getroosten het zich des noods, wanneer het ongunstig saizoen hun den gehoopten oogst ontzegt. Zij brengen in weerwil daarvan geduldig den lande hun' verpligten penning. Maar erger dan het leed van mislukten oogst, door Hooger Hand beschikt, is het onophoudelijk gekwel van Polderbesturen, Dijkgraven, Heemraadschappen, Tiendheffingen, en wat niet al bronnen van willekeur en aanmatiging, door vroegere eeuwen ons achtergelaten. Ontmoedigd en dikwerf onvermogend, de handhaving van hun goed regt elders te beproeven, of vermoeid door den omslagtigen en tragen gang van processen of administratieve vormen, buigen zij ten laatste het hoofd en klagen in stilte. — Zijn die klagten iets anders, dan de wensch naar betere grondwettige instellingen, die hen tegen dat leed vrijwaren?

De burgerij van verre weg de meeste steden toont zich ontevreden over haar Plaatselijk Bestuur. De stedelijke kassen zijn, op weinige uitzonderingen na, uitgeput. De gemeentelasten worden al hooger en hooger opgevoerd, en in gelijke mate neemt jaarlijks het aantal dergenen toe, die van welgestelde ingezetenen tot de behoeftige volksklasse afdalen. — Goed gezinde personen, vol ijver om, in het belang van de plaats hunner inwoning, iets nuttigs tot stand te brengen, wel verre van de ondersteuning en medewerking te vinden, waarop zij billijke aanspraak hadden, zien de beste hunner pogingen schipbreuk lijden op de bekrompene inzigten en verouderde vormen der Stedelijke Raden. De reeks dergenen, die in dat opzigt de treurigste ervaringen maakten, is schier even groot als het aantal dergenen, die ooit iets loffelijks ten algemeenen nutte beproefden. Ja, . . . het is zelfs niet zeldzaam, dat . . . . met geen besten lever bezielde mannen, die aan het hoofd dier ligchamen zelve geplaatst zijn. — Is die klagt, in 't eind, iets anders, dan afkeuring van het beginsel, hetwelk levenslang aan dezelfde personen het raadsgestoelte verzekert? Is het iets anders, dan de wensch, dat eenmaal door bij de Grondwet bepaalde wisseling van personen, — dat eenmaal door bij de Grondwet bepaalde hervorming van instellingen, een nieuw en frisch leven die ligchamen moge bezielen?

Doorloop op die wijze alle rangen en standen der burgermaatschappij, verneem de stem van jongeren en van ouderen van dagen, van Land- en Stedebewoners, van Geleerden en Ongeletterden, van rijken en armen, en het zal blijken, dat de afkeuring van het bestaande en de dringende zucht naar verbetering zich niet bij enkelen bepaalt, maar de harten en monden van nagenoeg allen vervult. Het zal blijken, dat die onheilspellende toestand, reeds vroeger door een der Raadslieden van de Kroon zelven opgemerkt, en destijds door eene vreemde benaming aangeduid, toen hij huiverde de Hollandsche woorden: misnoegen en moedeloosheid, uit te spreken, — het zal blijken, dat die toestand inderdaad een VOLKSTOESTAND is geworden, en dat niet eenige weinigen, maar dat de geheele Natie krank terneêrligt aan dezelfde kwaal. Ja, — het oog van den Koning zal met deernis ontwaren, dat de overal zigtbare verslagenheid de grenzen van wrevel en verbittering méér nabij is, dan hij, te midden van den vrolijken hofstoet, tot dus verre vermoedde.

(*Slot hierna.*)

ALLERLEI.

Een Poolsche Jood onlangs te Amsterdam ziek geworden zijnde, had na zijne herstelling van zijnen doctor eene zeer hooge rekening gekregen, die hem oog hooger toescheen, wanneer hij nadacht hoe weinig hij in zoodanig geval in Polen zou hebben betaald. Des anderen daags vouwde hij bij het binnentreden van zijnen arts zijne handen en scheen te bidden. Hoe zoo aandachtig mijn vriend, vroeg den doctor? Ik dank God dat ik in Amsterdam ziek ben geworden. Waarom vroeg de Aesculaap weder? Omdat ik, zoo ik in mijn vaderland eene zoodanige rekening had moeten betalen, ten minste nog vijf jaren had moeten ziek zijn.

De oude heer P. droeg jaren lang een rok, die hem afschuwelijk zat. »Mijnheer P.," vroeg ik hem eens, »wie heeft u dien rok gemaakt?" — »Kleermaker die en die." — »Maar in 's hemelsnaam, waarom laat gij hem niet wat veranderen?" — »Dat zal ik je zeggen. Iedereen vraagt mij, wat knoeijer mij dezen rok versneden heeft, en zoo kan ik soms tot twintigmaal op één dag zijn naam tot waarschuwend voorbeeld stellen. Ik draag den rok dus puur en alleen om mij op dien verwenschten lakenbederver te wreken. Mijn rok is een wandelend: wacht u voor den booze!"

De daad van echtscheiding is bij de Turken hoogst eenvoudig. De man is regter over de scheiding van tafel en bed, en met weinig woorden kan hij de zaak afmaken. »Gij zijt uitgestooten!" behoeft hij slechts te zeggen, »Maak u weg uit mijne oogen, gij met uwe vruchtbaarheid en »Ik stoot u, en uwen schoot, uwe borst, uw aangezigt, uw hoofd van mij!" heeft dezelfde kracht. Doch met zulk een woord heeft hij ook alle regten op zijne vrouw verloren. De vrouw zondert zich dan drie maanden van allen omgang af; zoo lang blijft zij alsdan echter nog in het bezit van al hare erf- en vrouwelijke regten. Wil de man haar in dezen tijd weder als vrouw erkennen, zoo staat hem dat vrij, en hij kan haar zelfs door opzulting daartoe noodzaken; ook mag hij haar in dezen tijd bezoeken, zonder noglans de grenzen van het gesprek te overschrijden, waardoor hij alle regten verliezen zou. Zijn de drie maanden voorbij, zonder dat er eene verzoening volgde, dan wordt de scheiding als geheel voltrokken beschouwd, en willen de echtgenooten zich later verzoenen, dan moet er een nieuw huwelijk plaats vinden. Gesteld, dat zulk een geval driemaal plaats vindt, zoo moet de vrouw, voordat zij weer kan worden aangenomen, met een ander gehuwd geweest en van dezen weder gescheiden zijn.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 18 Februarij. Sedert den 15. dezer zijn alhier ter reede gekomen,
Voor Antwerpen bestemd:
Oceanus, S. Higgins, New-Orleans, katoen; Antwerpen, A. Claeys, Rio Janeiro, koffij; Wilhelmine, J. G. de Wall, Nantes, wijn; De Maria, D. Salsieder, Hull, stukgoed.
Heden is naar zee gevaren Z. M. brigat de Ceres, gekommandeerd door kapt. J. Eusleij, geslept wordende door Z. M. stoomschip Corberus.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIRREN.